

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον,
ἐπὶ γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἓνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ καὶ φράγχα καὶ ἐπὶ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἐπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου τρίτη,
μὲ συνάχῃ κάθε μύτη.

Ποῦντος ἑπτακόσα κι' εἰκοσιεπτὰ,
πλύνουν κι' ἀποπλύνουν μάρμαρα δεπτὰ.

**Φαδουλῆς καὶ Πεικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

καὶ δύο τῶν ἀρχαῖα φηρὶ φηρὶ γυρεύουν
(ἐπὶ τῶν Ἀντικυθέρων τὴν θάλασσαν ψαρεύουν).

Ὅποιος κλέδων τρομερὸς
τὸ κῆμα συνταράττει,
ψάρευε τώρα σοβαρῶς
κι' ἴσως νὰ βροῦμε κάτι.

καὶ γὰρ θάλασσα!... ὅτ' ἀθήνη της τάνηλια
ἀντὶ τῶν ἀγνώριστων τῆς δόξης τὰ κειμήλια.
καί μιν Περικλῆς, κι' ἀπὸ τὸν πόντον τοῦτον
ἐπὶ γὰρ ἀδελφὸς ἔσυραν καταστραφέντα πλοῦτον,
καὶ ἀπάνω του σκουριαῖς καὶ πέταλιδι
καὶ καλόγνωμας καὶ χάβαρα καὶ μῆδιαι.

ἐπὶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν, τὴν βρέμουναν ἀγρίως,
καθεὶς ἀρχαιολόγος κρύος,
βρίσκουν ἀνθρώπους, βρίσκουν ζῶ,
βρίσκουν ἀγάλματα χαζὰ,
ποὺ χάσκουν μὲ πρὸς τῶν οἱ χαζοὶ
καὶ χάσκομε κι' ἐμεῖς μαζί.

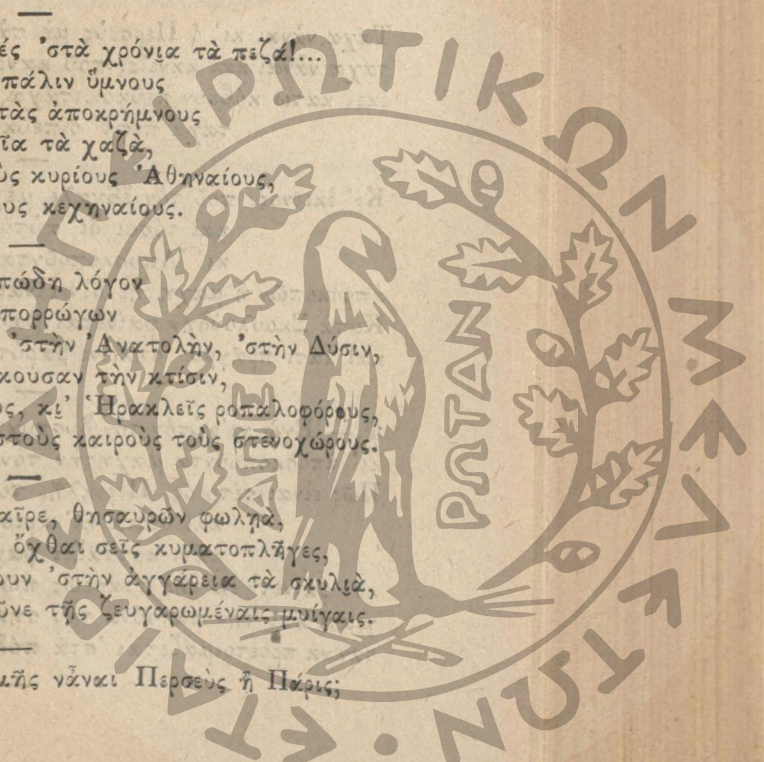
Ἐδῶ, ποῦ σπάνια γελαῖ γαλήνιος εὐδία,
σαστίζει κάθε νοῦς,
ἔδῶ κι' ὁ Στάης βούτηξε μετὰ τοῦ Καββαδία
νὰ πιᾶσουν ἀχινοὺς.

Ποῖος πλοῦτος ἀνευρέθη μὲς ὅτ' ἀ χρόνια τὰ πιζά!...
ψάλλομεν καὶ πάλιν ὕμνους
ὅτ' ἀκτὰς τὰς ἀποκρήμους
καὶ ὅτ' ἀρχαῖα τὰ χαζὰ,
ποῦ κανὼν ἀρχαιολόγους τοὺς κυρίους Ἀθηναίους,
τοὺς συγχρόνους καὶ χιναίους.

Δεῦτε μὲ πομπῶδη λόγον
ἀπὸ βράχων ἀπορρώγων
ν' ἀναγγεῖλωμεν καὶ πάλιν ὅτ' ἐν Ἀνατολῇ, ὅτ' ἐν Δύσει,
καὶ ὅτ' ἐν χάσκουσιν τὴν χτίσιν,
ἵππους, ταύρους μαρμαρίνους, κι' Ἡρακλεῖς ροπαλοφόρους,
ποὺ μᾶς ἤλθαν κελεπούρια ὅτ' οὐδ' αἰετοὺς τοὺς στενοχώρους.

Χαῖρε, θάλασσα μεγάλη, χαῖρε, θεσπεῖον φῶλη,
πόντε τῶν Ἀντικυθέρων κι' ὅχθαι σεῖς κυματοπλήγες,
ποὺ ἔμπνᾳτε κι' ὅσους βάζουν ὅτ' ἐν ἀγγάρειαι τὰ σκυλιὰ,
κι' ὅσους χάπτουν καὶ μετροῦνε τῆς ζευγαρωμένης μύγαις.

Π. — Αὐτὸς ὁ χάλκινος Ἑρμῆς νῆαναι Περσεὺς ἢ Πάρις;
ἔσθ' ἵνα τοῦτον τί φρονεῖς;

Φ.— Εἶναι καθὼς τὸν πάρος.
 'Ερμῆς κατ' ἄλλους, κλέφταρος τῶν παναρχαίων χρόνων,
 κατὰ Σκουλούδην Πάρις Τρῶς,
 τέκνον Πριάμου τοῦ πατρός,
 Περσεὺς κατὰ Σβορώνον.

'Αλλὰ καὶ γὰρ τὸ χέρι τοῦ συζήτησις μεγάλη,
 καὶ ποῖος τὸ ξέρεϊ τάχατε 'στὸ τέλος τί θὰ βγάλῃ;
 Π.—Τί λὲς καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῇ, σοφὲ τῆς πρωτεύουσας;
 Πολλοὶ μού λὲν πῶς κεφαλὴν 'βαστοῦσε τῆς Μεδούσης,
 πλὴν ὁ Σκουλούδης μαρτυρεῖ
 πῶς ἐκρατοῦσε μῆλον,
 καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων τὸ κυροῖ
 καὶ ἡ θέσις τῶν δακτύλων,
 καὶ ἂν τούτους τοὺς συγκρίνωμεν μὲ τοὺς τῆς 'Αφροδίτης
 ἀμφιβολία δι' αὐτὸ καμμία δὲν μᾶς μένει...
 μ' αὐτὰ τάχατα 'φρένιασε καθέναν συμπολίτην
 καὶ πηλαλεῖ νυθημερὸν 'στῆς δόξης τὰ τεμένη.

Φ.—Τάχα κεφαλὴν Μεδούσης νὰ 'βαστοῦσε, σαγλοβλάκα,
 καὶ μ' ἐκείνη τὴν χερουκία μᾶς διδάσκει τὴν ἀμάκα;
 Εἶναι βέβαιον πῶς καὶ θὰ 'βαστοῦσε μὲς 'στὸ χέρι...
 τάχα νάτανε φρετέρα, τάχα νάτανε μαχαῖρα;

Μήπως ἦτανε καὶ μῆλο, Περικλέτο κουφαηδόνι,
 μήπως ἦτανε καὶ κίτρο, καὶ νερώντζι, καὶ κυδώνι;
 Δὲν 'μιλάς καὶ σὺ, βρὲ κτήνος;
 μήπως εἶν' 'Ερμῆς ἐκεῖνος;
 νάσαι τάχατε Θεότις,
 ἢ Λυκάων καὶ 'Αχιλλεύς;
 καὶ ἀρχαῖος στρατιώτης,
 καὶ ἀρχαῖος Βασιλεὺς;

Μὴ καὶ ὁ Πάρις εἶναι τάχα μὲ τῆς 'Ερίδος τὸ μῆλον,
 καὶ τὰς ἔριδας ἀνάπτει συζήτησεων ποικίλων;
 ἂν ἐκεῖνος ὄντως εἶναι, ποῦ τσερβέλα ξετρελλαίνει,
 τότε ψάξε, Περικλέτο, γὰρ νὰ 'βρῆς καὶ τὴν 'Ελένην,
 τὴν κυρὰ τὴν παστρική...
 δίχως ἄλλο θὰν' ἐκεῖ.

Τάχα νάσαι καὶ ὁ Περσεὺς μὲ τὴν Μεδούσαν 'στὸ χέρι;
 τάχα νάσαι καὶ κανεῖς, ποῦ κανέναν δὲν τὸν ξέρει;
 ἐκεῖ κάτω κόβουν πεῦκο...τάχα πεῦκος νάσαι τάχα,
 τάχα πέφτ' ὁ πεῦκος, χάχα;

Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τὸν ἔβγαλε μὲ τόσους ὁ γιᾶλός,
 καὶ τόσοι δι' αὐτὸν 'μιλοῦν
 καὶ 'Αποσκοποῦντα τὸν καλοῦν,
 ἀποσκοποῦν ἡ μαχητὴς δὲν εἶναι παντελῶς.
 Κατὰ Σκουλούδην φαίνεται βαστάζος ἡ χαμάλης,
 καὶ κατὰ πρᾶγμα 'σῆκων βαρύτητος μεγάλης.

Φ.—'Εγὼ γι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω
 καὶ 'ἀποσκοποῦντα μαχητὴν τὸν λέγω δίχως ἄλλο.
 Πῶς εἶναι τέτοιος. Περικλῆ, τὸν βλέπεις ἀπ' τῆ θέσι,
 καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ
 καὶ κυττάζει φανερὰ,
 καὶ φαίνεται ἐκ τῆς στάσεως πῶς διακρίνει φέσι,
 γιὰτὶ καὶ τὴν πατοῦνα του σηκώνει, βρὲ βουβάλι,
 σὰν νὰ προετοιμάζεται 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ.

Π.—'Αμμέ καὶ ἐκεῖνος ὁ χαζός, βρὲ Φασουλῇ ψωρή,
 ποῦ καὶ γὰρ τοῦτον γίνονται συλλογισμοὶ ποικίλοι,
 νὰ 'χάζευε καὶ ζωντανός,
 ἢ τώρα μένει κεχνηψὺς
 γὰρ τόσας κρίσεις καθενός;

Φ.—'Αμμέ καὶ ἐκεῖνο, Περικλῆ, τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι;
 ἀμμέ καὶ ἐκεῖνο τῆλογο καὶ τὸ μεγάλο βῶδι,
 ποῦ τὸ βγαλὰν τὸ δυστυχές, ἀλλὰ χωρὶς κεφαλῆς,
 καὶ τώρα σκέψις γίνεται μὲς 'στοὺς σοφοὺς μεγάλη
 μήπως καμμία κεφαλὴ τοῦ βάλουν ἀνθρωπίσια
 μὲ κέρατα βωδίσια;
 'Ιππος καὶ βοὺς ἀκέφαλος...βάλτα μαζὶ καὶ κρίνει...
 βεβαίως ὁ Βουκέφαλος τοῦ Μακεδόνα εἶναι.

Π.—'Εξ 'Αργούς νὰ προέρχονται, καὶ ἐκ τῆς Μήλου τῆς
 πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῇ, τὸν Πανυσανία νάχα,
 ποῦ κάνει τόσους τοῦ καιροῦ μεγάλους Πανυσανίας
 τὴν θείαν νόσον νὰ νοσοῦν τῆς ἀρχαιομανίας.
 Μὰ 'βγῆκε καὶ ἄλλο ζήτημα πολὺπλοκὸν ἀκόμη...
 τὰ 'πήγαιναν 'στὴ Βενετία; τὰ 'πήγαιναν 'στὴ Ρώμη;
 τί χάσκεις ἔτσι, Φασουλῇ;...δὲν λὲς καὶ σὺ μιὰ γνώμη;

Φ.—'Ακούω τὴν συζήτησιν αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην
 καὶ ἄγωνα βλέπω, Περικλῆ, τοῦ πνεύματος γιγάντειον,
 μὰ λέγει καὶ ὁ Φιλαδέλφους, κρατῶν τὸν Χωνιάτην,
 πῶς ὅλ' αὐτὰ προέρχονται μὲς ἀπὸ τὸ Βυζάντιον.

Κι' ὁ Χωνιάτης ἀρχισε καὶ ἐμὲ νὰ συγκινῇ
 καὶ βάζοντας 'στὸ στόμα μου πλατύστομο χωνί,
 φωνάζω γὰρ τάχαλατα, ποῦ στρίβουν τὰ τσερβέλα,
 πῶς ἀπ' τὴν Πόλιν ἐρχονται καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα.

Π.—Ποιὸ τὸ πλοῖον τὸ πνιγνόν;...ἔρωτῶ παντοῦ φρενῆς...
 καὶ ὀλκὰς Ρωμαϊκῆς; καὶ Ἑλληνικῆς τριήρης;
 ποιὸ τὸ χρῶμα, ποιὸ τὸ σχῆμα, ποιὸ τὸ μῆκος, ποιὸ τὸ
 τάχα πρὸ Χριστοῦ πολὺ [πλάτος]
 ἐβυθίσθη, Φασουλῇ,
 καὶ σὰν ἦτο 'στοὺς Ἑβραίους πρῶτος ἀρχὼν ὁ Πιλάτος;

'Αλλ' ἂν ἦτο τῶν Ρωμαίων ἡ 'δική μας ἡ τριήρης,
 τάχα νάτανε Ρωμαῖος ἡ Ρωμῆος καρaboκῶρης;
 'Αλλο ζήτημα σπουδαῖον, νέα σκέψις, νέος κόμπος...
 ἦταν τάχα μὲς 'στὸ πλοῖον τιμονιέρης καὶ λοστρόμπος;
 Πόσους ναύτας νάχε μέσα,
 ποῦ φωνάζαν ἔγινε λέσαι;
 Ποῦ 'γεννήθηκαν καὶ τίνες οἱ γεννῆτορες ἐκείνων;
 τὰ Ρωμαῖκα 'μιλοῦσαν, ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων;

Κι' ὅταν ἔπεσε τὸ πλοῖον 'στοὺς βυθοὺς τοὺς ἀλαμπῆς,
 τάχα γρήγος νὰ 'φυσοῦσε, καὶ πονέντες, καὶ γαρμπῆς;
 'Ολοὶ τάχα νὰ 'πνιγῆκαν;...δὲν ἐγλύτωσε κανένας;...
 τί ζητήματα καὶ πόσα καὶ σοφῶν σκοτίζουν φρένας.
 Μόλις πᾶς νὰ λύσῃ ἕνα χίλια βγαίνουν μὲς 'στὴ μέση,
 ποῦ μουντζόνει τὴν Παιδεία,
 καὶ τραβᾷ 'στὸν Τσιριγῶτη λέγωντάς του νὰ σὲ δίσῃ
 μὲ σφικτὸ ζουρλομανδύα.

Φ.—Ψάρευε 'στ' Ἀντικύθηρα, καὶ μένει Περικλῆ,
 ἐδῶ ψαρεύεις κοκοβιὸ καὶ πιάνεις 'Ηρακλῆ.
 Θαλάσσα, πετροθάλασσα, καὶ χαλκοκυματοῦσα,

ἡμεῖς 'στὸ βάθος σου σὰν Στάης νὰ 'βουτοῦσα,
 πίνεις χαλκίνας, σουπιᾶς καὶ καλαμαρία,
 μαρμαρένιους ἀσταχοὺς καὶ μαρμαρένια ψάρια.

ἡμεῖς, πετροθάλασσα, ποῦ κρύβεις τόσ' ἀγάλματα,
 τοῦ γένους μας ἰνδάλματα,
 ἡμεῖς, ποῦ μᾶς 'τίμησες καὶ ὁ κόσμος μᾶς συγχαίρει
 καὶ ἡ δόξα μας 'ψηλόνει,
 καὶ μὲ τὸς θησαυροὺς βγάλε καὶ κάποιον χέρι,
 ποῦ νὰ μᾶς φασκελώνῃ.

ἡμεῖς, Περικλέτο μου, 'στὰ βάθη τῆς ἐκείνα,
 ἡμεῖς νὰ ψαρεύωμε καὶ ἐκεῖ 'στὴν Σαλαμίνα,
 ἡμεῖς δόρατα Περσῶν, ἀρχαίων πλοίων θώρακα,
 καὶ γράμματα καὶ λέγωντας νὰ βγάλωμε τὸν κόρακα.

ἡμεῖς, Περικλέτο μου, νὰ 'βρῆς αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο,
 ἡμεῖς νὰ ψαρεύωμε καὶ μὲς 'στὸ Ναυαρίνο,
 νὰ βγάλωμ' ἔξω 'στὴ στεριά
 τὴν τωρινὴ τὴ 'λευθερίαν,
 καὶ νὰ πιάσωμε μὲς 'στοὺς βυθοὺς καὶ χρόνια τώρα μένει
 ἡμεῖς Ἑλληνικὰ μαλάκια καὶ φύκη σκεπασμένη,

καὶ νὰ τὴν καθαρίζωμε μὲ μόσχους 'στὰ Μουσεία
 γὰρ νὰ προβάλλῃ παστρική σὰν ἔλθ' ἡ Γερουσία.

Κι' ὕστερα νὰ ψαρεύωμε καὶ οἱ δύο μας παρέα
 κατὰ τὸν Φαληρέα,
 νὰ 'βροῦμε σύγχρονον κορμιὰ λιγνὰ καὶ κοκκαλιάρικα
 καὶ σὰν καὶ ἑμᾶς βρωμιάρικα.

Π.—Νὰ μιὰ φτεροῦγα Φασουλῇ...ῥῆγος μὲ πιάνει φρένης...
 Φ.—Φτεροῦγα θάσαι, Περικλῆ, καμμιάς συγχρόνου Νίκης.
 'Ισως 'στὸν κατὰ θάλασσαν νεώτερον ἀγῶνα
 νάλθῃ σὲ τοῦτα τὰ νερά,
 καὶ ἀπὸ τὰ δῖά της τὰ φτερά
 τῆς εἶχε φύγει τῶνα.

Π.—Νὰ καὶ ἕνας δόλιχος σκελετὸς νεώτατα πνιγμένος.
 Φ.—Κάποιος δημοδιδάσκαλος μού φαίνεται παυμίνος.

Π.—Ποῖος τάχα νὰ τὸν ἐπαψῇ;
 Φ.— Ποῖος ξέρεϊ, Περικλέτο!...

ψάρευε καὶ 'ἴσως νάβρωμε κανένα τοῦ μπιλιέτο.

Π.—Κατὰ περίεργον τραῶ...βαῖθα καὶ ἔγινε λέσαι...
 νὰ μιὰ λεκάνη, Φασουλῇ...ποῖος νὰ 'ξερνοῦσε μέσα;

Φ.—Δώσε μού την, Περικλή, κι' ἀφοῦ πρῶτος σὺ ξεράσης
δῶσε μού την νὰ ξερνῶ γιὰ τοῦ μέλλοντος τὰς δράσεις.
Δός μου την νὰ μὲ χαρῆς... ποῦ τὴν 'βρῆκες, βρὲ τσολιᾶ,
μέσα 'στ' ἄλλα κελεπούρια;...
γιὰ φαντάσου νὰ ξερνῶ 'στὴ λεκάνη τὴν παλὴν
γιὰ τὴν δρᾶσι τὴν καινούρια.

Π.—'Αμμ' εἶδες καὶ τὸν 'Ηρακλῆ, τὸν ἄνδρα τὸν θεσπέσιον,
ποῦ φαίνεται παρόμοιος μ' ἐκεῖνον τὸν Φαρνέσιον;

**Ὁ Φαδουλῆς, ὁ πρῶτος παλαδὸς,
'ὅτ' ὁ 'Ηρακλῆ προσεύχεται εὐλαβῶς.**

'Αθάνατε παλληκαρᾶ,
ποῦχες τὰ νεῦρα τὰ γερά,
ἐσὺ ποῦ 'πῆγες ἄφοδος 'στῆς γῆς τὰ τετραπέρατα,
σὺ, ποῦ τὸ 'λάφι 'τσάκωσες μὲ τὰ χρυσὰ τὰ κέρατα,
'κράτησε μὲ τὸ χέρι σου κι' ἐμᾶς τὰ πρῶτα 'λάφια,
ποῦ τῆς Τουρκιάς, τριέσπερε, τὸ κέρατο 'γανώσαμε,
καὶ τάρματά μας ἔπειτα τὰ 'βάλαμε 'στὰ ράφια,
καὶ βλέπωντάς τα μόνοι μας τὰ δαφνοστεφανώσαμε.

'Εσὺ, ποῦ κάθε δράκοντα 'πατοῦσες περωτῶν
κι' ἐκ τῶν κεράτων ἄρπαζες τὸν ταῦρον τῶν Κρητῶν,
ἔλα συμμαζέψε κι' ἐμᾶς τοὺς δράκοντας τοὺς λαύρους,
ποῦ πάντ' ἀπὸ τὰ κέρατα τσακώσαμε τοὺς ταύρους.

'Εσὺ τὸ τέκνον τοῦ Διὸς, τὸ μέγα, τὸ γενναῖον,
ποῦ 'τόξευες τὰς ὀρνίθας τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
σὺ καὶ τὰ ράμφη τόξευσε σημερινῶν ὀρνέων,
ὅπου ξεσχίζουν λαίμαργα τὰς λαϊκὰς κοιλίας.

'Εσὺ, ποῦ 'περιπάτησες εἰς 'Εσπερίδων κήπους,
σὺ, ποῦ τὸν πόντον ἔπλευσες τοῦ Θρακικοῦ πελάγους
κι' ἔφερες τοὺς πυρίπνοας κι' ἀνθρωποβόρους ἵππους,
ἡμέρωσε καὶ τῶν Ρωμῶν ἀνθρώπους ἱπποφάγους.

Σὺ, ποῦ κι' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἐσήκωσες ἐπ' ὤμων,
ἐήκωσε τὰ σκουπίδια μας, τὰ κομφετὶ τῶν δρόμων,
ποῦ μέχρι σήμερον πετοῦν πρὸς οὐρανοὺς σαπφείρων
σὲν Καρναβάλων λαίψανα κι' ὑπόλοιπα λαφύρων.

'Εσὺ, ποῦ ξένου τέρατος τὸ μένος καταστείλας
ἀνίδρυες 'στὸ Γιβραλτάρ τὰς ἀθανάτους στήλας,
στηλίτευε 'στὴν γῆν αὐτὴν Τσολιᾶδων Εὐρωπαίων
ὅσους Στηλίτας ἀπαντᾷ σημερινῶν τροπικίων.

'Εσὺ, ποῦ καὶ τὸν Κέρβερον ἀνήγαγες ἐξ 'Αδου
καὶ δὲν ὑπῆρχ' ἐπίβλεψις 'στὰ Τάρταρα καμμία,
ἐπάκουσον, παρακαλῶ, κι' ἐνὸς Ρωμηοῦ σκαρτάδου,
καὶ βάλε μας τὸν Κέρβερον 'στοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα.

Καὶ σὺ κοντά του νὰ φρουρῆς, ὦ τέκνον τῆς 'Αλκμήνης,
καὶ τοῦ Κερβέρου Κέρβερος ἀκοίμητος νὰ μείνης,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος πιθανὸν δουλειᾶς νὰ μᾶς σκαρώσῃ
κι' ὅλο τὸ τσιγαρόχαρτο μιὰ νύκτα νὰ σουφρώσῃ.

Σὺ, ποῦ πνίξαν καὶ λέοντας αἱ σιδηρεῖ σου χεῖρες
κι' ὡς ἐπαθλὸν τῆς νίκης σου τὴν λεοντὴν τῶν 'πῆρες,
μὲ τῆς ὀργῆς τῆς τρομέρας τὴν ἀστραποβραντὴν

βγάλε καὶ ποδοπάτησε καμπόσων λεοντῆν,
γιὰ νὰ φανοῦν ξεσκεπάστοι κοινοὶ φοφογαῖδάροι,
ποῦναι μεγάλη των τιμὴ νὰ βάζουν καὶ σαμάρι.

Σὺ, μυθικὲ Τριέσπερε, σὺ, Γίγα τῶν καιρῶν,
τὸ σύμβολον τῆς ἀρετῆς, τῆς ρώμης, τῆς υἱείας,
ἐσὺ, ποῦ κατεσάρωσες τῆς κόπρου τὸν σωρὸν,
ὅποσον ἐπεσώρευσεν ὁ Βασιλεὺς Αὐγείας,
τὴν κόπρον τὴν ἀμέτρητον τοῦ τωρινοῦ κοπρῶνος
σὺ σάρωσέ την μόνος.

Τί κόπρος δυσθεώρητος!... μὰ σὺ μὴν ἀπορήσης...
ὑπερπληθύνθη μὲ πολλοὺς φωστῆρας εὐκοιλίους...
κι' ἔνα πολλοστήμорийον αὐτῆς ἂν καθαρίσης
πρὸς ἄθλους ἰσοδυναμεῖ τῶν χρόνων σου χιλίους.

'Εδῶ, ποῦ λόγων ἡχηρῶν παφλάζει Νιαγάρας,
ζωντάνεψε βρυχώμενος, μαινόμενος, φρενήρης,
καθὼς ὅποταν ἔσφαζες τὰ τέκνα τῆς Μεγάρας,
καὶ σήκωσε τὸ ρόπαλον ἀλύπητα νὰ δεῖρῃς
κι' αὐτοὺς, ποῦ νέον Σύνταγμα θαυματουργὸν γυρεύουν,
κι' ὅσους τὴν ψωρο-Κώστενα μὲ τὸ παρὸν κουρεύουν.

Γι' αὐτὰ προσεύχονται πολλοὶ
'στὸ θέμμα τὸ Διογενές,
τοιαῦτα σὲ παρακαλεῖ
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κουνενές.

(Αἶφνης ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα μὲ βρυχηθμὸν κλονίζεται
κι' ὁ μέγας ἥρως 'Ηρακλῆς ἐμπρὸς τῶν ἐμφανίζεται,
κι' ἀνοίγωντας τῆς φούκταις του τὰ στόματά των κλείνει
κι' ἔπειτα μὲ τὸ ρόπαλο τὸν ἀφαλὸ τοὺς λύνει.)

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

'Οφέλτης ὁ Σκυλίτσης, κουμπάρος προσφιλῆς,
μᾶς ἦλθεν ἐκ Βομβᾶς ἀκμαῖος κι' εὐσταλῆς,
κι' ὅλοι τὸν ἐπανεῖδαν μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
κι' οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι κι' ὁ Ρωμηο-Φασουλῆς.

Τὸ Δίκαιον τὸ Ποινικόν,
τὰ μάλιστα σημαντικόν.
Συνέγραψε μ' ἐμβρίθειαν, μὲ λόγου σπουδαιότητα
καὶ τόσην γλαφυρότητα
Μανιάκης 'Αντισταγγελεὺς 'ὅτ' Ὀρεῖον τὸν Πάγον,
τῆς Θέμιδος τῆς ἀληθοῦς διαπρεπῆς παρόγων.

Τὸ «Λευκωμὰ τῆς Κρήτης»... θὰ 'ἔγῃ μὲ τὸν 'Απρίλη,
διακοσμεῖ τὸ τεῦχος πολλῶν λογιῶν ὕλη,
κι' ὁ Γιάννης Παπαδάκης μᾶς 'στὰ Χανιά τὸ βγάζει...
συνδρομηταὶ γενῆτε κι' ὁ Φασουλῆς φωνάζει.

«Νέα Παναθηναῖα» τῶν Φιλοτέχνων βγαίνει...
λαμπρότατον τὸ τεῦχος κι' ἀνάρπαστον θὰ γένῃ.

«Μακρολὴ Βιβλιοθήκη»... τελευταίως ἐτυπώθη
καὶ παγκάλως ἐξεδόθη
«Καλοπείριος ὁ Στράτης», τὸ πολύχορον βιβλίον
τοῦ Στεφάνου Κουμανούδη, ἠθασταροῦ Μουσῶν ἐγκλείον.